

JAREN VAN EENZAAMHEID

naar 'Années de solitude' van Simon Luca / Maxime Le Forestier

Is er een kans dat hij geneest
- Zo zong de oude Argentijn -
De wond die in het hart ontstaat
Door jarenlange eenzaamheid?

Wanneer hij zijn tango's zingt in mijn café
En als ik zo verlang naar
Melancholie
Een peuk
Een pil, nog één bier
Of twee
Waarom naar bed?
Dan praat ik door
De muur mijn publiek
Verhalen
Niemand luistert, alleen

Jouw bandoneon die mij roept
Zijn lied vol onrust, zoete pijn
Hij zegt: wie honderd jaren leeft,
Leeft honderd jaar in eenzaamheid.

Lang een dag
Zonder tederheid.
Lang een jaar
Zonder liefde.
Lang een leven dat duurt
Zonder een hart te vinden.

Lang een nacht
Zonder dansmuziek.
Maar wat anders kan ik doen?
Waar vind ik troost?

Aan de kaai ligt een schip
Op het punt van vertrek
Hij brengt mij naar Buenos Aires
De stad die danst.

Dáár vind ik terug
De oude Argentijn
Met zijn tango die geneest
Mijn wond van eenzaamheid.

vertaling: Peter Swanborn